

SAMOROST

Než se rok s rokem sešel...

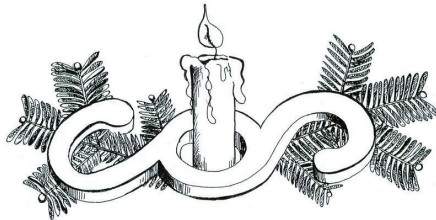
...jak se to vezme. V číslování Samorostu je vždycky trochu zmatek, snažím se vydat dvě čísla v jednom školním roce, takže proti kalendářnímu roku číslování „kulhá“, ale to snad není až tak důležité. Kdo chce, tak si zvykne, kdo ne, číslování si nevšímá.

Co se přihodilo nového? Dvě kolegyně odešly na mateřskou dovolenou, jedna se vrátila. O novém panu řediteli jsem referoval už v minulém čísle. Taký máme nového pana prezidenta. Oběma skončilo 100 dní hájení, uvidíme, co bude následovat.

K obsahu jako vždy. Zprávy z exkurzí, z mimořádných akcí, samozřejmě ne ze všech, kde jsou ty doby, kdy na vsi uměli psát tři lidi – farář, učitel a bajný – a psali, až se hory zelenaly. Díky Petře Doubkové za literární pozůstalost, mimochodem osobně slíbila novinku, zatím bobužel nic, asi se má v nové práci co obánět. Novinka je v kategorii poezie, Marcela Slámová dodala pěkný kousek, škoda, že jen jeden a až ve čtvrtáku. Ale ještě má šanci do dalšího čísla...

A Vánoce na krku. Přeji krásné svátky a úspěšný a pobodový rok 2014, navzdory vládě a zejména ministerstvu financí.

-moon-

FLÁJSKÝ PLAVEBNÍ KANÁL

Schwarzenberský plavební kanál je snad v povědomí Jihočechů dostatečně uložený. Málo se však ví, že to není nejstarší plavební kanál na území Čech. Jím je Flájský plavební kanál, nazývaný také jako „Nový plavební kanál“. Abychom mohli porovnávat, převzali jsme úvodní článek z oficiálních stránek flájského kanálu, na něž také případné zájemce odkazujeme.

Flájský plavební kanál, nazývaný také jako „Nový plavební kanál“ (z německého „Neugrabenflöße“) vznikl, aby zajistil potřebu dřeva pro město Freiberg. Hutě, hamry a doly u saského města Freibergu potřebovaly dostatek dřeva a dřevěného uhlí. Také město vyžadovalo dřevo jak pro své stavby, tak pro topení.

Už v 15. století vyčerpaly freiberské hutě téměř všechny dřevěné zásoby v blízkém i dalekém okolí. Bylo proto nutné vydat se pro potřebné palivo dále do lesnatých hor. Z dříví bylo většinou přímo na místě páleno dřevěné uhlí. To bylo dopravováno v proutěných povozech, tažených koňmi, což

při tehdejšímu stavu cest bylo často obtížné.

S rostoucí vzdáleností hrála přeprava stále větší roli v nákladech, proto se začalo využívat vody řek Weißeritz a Freiberská Mulda jako levného způsobu přepravy. První zpráva o plavení dřeva na řece Muldě pochází z roku 1438. V průběhu let bylo dřevo z údolí řeky Muldy vytěženo, a tak musely být zpřístupněny nové zásoby. Lesy na horním toku Flöhy na české straně byly v té době téměř nedotčené a jejich rozsah byl obrovský.

Freiberský lesní správce a pozdější starosta, Siegismund Röligk, který v této oblasti prováděl už v roce 1560 průzkum, přišel s myšlenkou využití vody Flöhy pro umělý kanál vedoucí do řeky Muldy, a to i přes pohoří ležící mezi jejich toky. Podařilo se mu získat pro tuto myšlenku vrchního důlního mistra Martina Planera z Freibergu, který pak mezi lety 1569 a 1574 provedl vyměřování.

Roku 1593 byla s majitelem českého panství, hrabětem z Lobkovic, uzavřena smlouva na 50 let. Pro město Freiberg bylo provedení tak rozsáhlého stavebního projektu pro vysokou nákladnost ale nemožné. Zároveň se ujal saský kurfiřt Johann Georg, který pověřil vrchního správce hutí Friedricha Lingkeho sestavením rozpočtu a následně provedením stavby. Stavební práce trvaly pět let a probíhaly mezi lety 1624 a 1629. Plavební kanál začíná ve Flájích a končí

po 18,2 km v Clausnitz, kde přechází do Freiberské Muldy, po které bylo dřevo dopravováno dále do Freibergu.

Spád od Flájí ke Steinbergu u Clausnitz činí jeden metr na 1285 metrů (1:1285). Když uvážíme těžký terén od Flájí do Českého Jiřetína, kde se kanál táhne podél svahu Flöhy (Flájského potoka), hnaný částečně i přes skalní stěny, kde musela být zvládnuta nejrůznější vlnění terénu a ostré zatáčky a to vše při velmi přesně vypočteném spádu, musíme obdivovat technickou úroveň a mistrovský výkon stavitelů. Stavební práce byly prováděny horníky, kteří vykonávali odborné řemeslnické práce, na stavbu byli nasazováni také ale trestanci.

Dřevo bylo podle plavebního řádu plaveno v délkách 1,27 m. Před plavením bylo naměřeno a připraveno na složiště u Flájí do šráků. S plavením se začínalo na jaře, kdy byl v horských tocích dostatek vody. Doba plavení trvala osm až dvanáct dní, plavení probíhalo za denního světla. V zimním období a v létě, když nebyl dostatek vody, plavební práce utichaly. K plavební správě patřil horní plavební důl u Žebráckého rohu a plavební úřad v Českém Jiřetíně, č. p. 136 (stával napravo od místa, kde je dnes přesunutý dřevěný kostel). Plavební obsluha se starala o hladký průběh plavení.

Plavební mistr vykonával vrchní dohled nad údržbou plavebních stavení, nákupem dřeva, dopravou na složiště a celkový provoz plavení. Plavební štajgr byl zodpovědný za údržbu samotného kanálu. Plavební štajgr měl za úkol dozorovat spouštění dřeva do kanálu. Plavební dělníci pak sledovali plavené dřevo z náspu podél kanálu. Dlouhými bidly zajišťovali, aby nedošlo k uvíznutí plaveného dřeva.

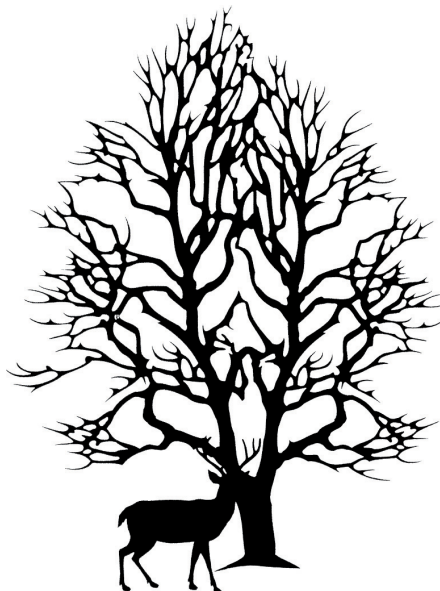
Časem bylo dřevěné uhlí stále více nahrazováno uhlím a koksem. Díky zlepšování dopravních cest, a to přes hřebeny hor, ztrácelo plavení dřeva na významu a od roku 1874 byl provoz na plavebním kanále ukončen.

Z Flájí do Českého Jiřetína, kde je kanál z větší části ještě zachován, probíhá podél něj turistická stezka. Na saské straně jsou zachovány jen části kanálu. Částečně byl kanál lesní správou srovnán se zemí a změněn v cestu. Na zemědělských plochách zmizel kanál téměř úplně.

Na kanál po druhou polovinu 20. století upomínají pouze skromné ukazatele, které existují díky Klubu českých turistů. Právě čeští turisté se už ve třicátých letech 20. století postarali o vznik turistické stezky kolem kanálu z Flájí do Českého Jiřetína. První ucelenou zprávu o kanálu v českém jazyce publikoval litvínovský muzejník a učitel Mgr. Zdeněk Bárta.

Plavební kanál vedoucí z Flájí do německého Clausnitz je svědectvím měřičského a stavitelského umu lidí z Krušných hor z doby třicetileté války. Proto se už několik let na obou stranách hranice uvažuje, co bude s touto památkou v budoucnu. V roce 2012 byl odstartován projekt částečné opravy a vybudování přeshraniční naučné stezky. Projekt byl završen v létě 2013 otevřením nového hraničního mostu v místě přechodu kanálu přes česko-německou hranici. Vznikla tak nová naučná stezka podél 18 km dlouhého kanálu.

<http://www.flajsky-plavebni-kanal.eu/stranky/2/historie/>

Odborná exkurze 4. ročníků do Německa a Francie

V neděli 1. 9. byl sraz 4. ročníků v půl 12. večer před naší lesnickou školou. Chvilku po půlnoci jsme vyrazili z Písku přes hraniční přechod Rozvadov do německého města Kaiserslauternu, kde pro nás přichystali celodenní program o harvestorech a lanovkách. První zastávka byla v porostech do 40 let. Nejprve nám pověřili o vyznačování probírek, jakými způsoby a technologiemi je provádějí. Udělali jsme si tzv. sortimentaci porostů na stojato a zjistili, jak z nich vytěžit co největší hodnotu. Ve vedlejším smrkovém porostu s příměsí douglasky a borovice právě prováděl tuto probírku harvestor s možností řezu až 65 cm. V porostech zanechávají 50 % těžebních zbytků a zbytek odvezou, ale je zajímavé, že zanechávají i kmeny do průměru 15 cm. U nás by je prodali na samovýrobu. Další zastavení bylo u porostu se sklonem nad 40 %, kde právě probíhala těžba a soustředování pomocí lanovky. Na vrchu dřevo přejímá traktor s hydraulickou rukou a posléze harvestor, který manipuluje

Druhý den jsme navštívili městečko Munster ve Francii. Zde jsme měli přednášku o čápech bílých, kteří byli během 2. světové války skoro vyhubeni, proto vybudovali kvůli nim zvláštní ochrannou organizaci, která se o ně stará. Pozoruj je pomocí vysílaček. Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí, např. že jejich hnízdo může vážit i přes 1 tunu a každý rok musejí sundávat nebezpečná hnízda. Přemísťují je na dřevěné sloupy do výšky 8 metrů nad zemí. Když zakládají nové hnízdo, musí do něj dát klacky, seno

a koňský hnůj. Prošli jsme si i kousek města, kde na každé střeše bylo alespoň 5 hnízd. Francouzi ale řeší jiný problém, čápi létají stále častěji na skládky komunálního odpadu, kde seženou lepší potravu a snědí kdeco. To ale není dobře, protože jakmile čáp zůstane přes 3 zimy, už neodletí nikdy a umírá hladý. Proto se ze skládek musí plašit všemi možnými způsoby, např. umělým výřem, liškou, krocem, anebo laserem a výstřely do vzduchu.

Třetí den byl volný dopolední program, a tak jsme se rozešli po městě Colmar dle svého uvážení. Po obědě jsme měli dohodnutou schůzku s lesníkem, který spravuje obecní a soukromé lesy. Vyjeli jsme s ním po úzké lesní cestě až na vrchol lesa. Tam jsme zastavili na jedné ze skládek, kde měli několik čerstvě vytěžených stromů, které napadl lýkožrout smrkový (*Ips typographus*). Každý kmen má svou evidenční cedulku, na které je název nebo zkratka polesí či obce, číslo kmene, pod nímž je délka, tloušťka a druh dřeviny. Také nám řekli, jak postupují při obnově lesa.

Čtvrtý den jsme se byli podívat na jednu záchrannou stanici, kde jsou poranění čápi. Dostali jsme přednášku o troubení jelenů, dozvěděli

se, jak se ozývá černá zvěř při chrutí a slyšeli další zvířecí hlasy. Zajeli jsme se podívat i do vinařského závodu, kde jsme si prohlédli a ochutnali několik odrůd vín a viděli jsme, kam se hrozny dováží a jak se z nich dělá víno. Prohlédli jsme si i muzeum vinařské techniky, a podívali se na technologie pro pálení vínovice. Nakonec pro nás udělali ochutnávku vín a jednoho šampaňského své výroby. Fanfárami trubačů jsme se rozloučili a odjeli na ubytovnu v Colmaru.

V pátek byla zastávka u Freiburgu v Černém lese, kde jsme se setkali s výzkumníky tamějšího lesnického ústavu. Ti nás zavedli na rozhlednu, kde nám řekli o zvláštностech Schwarzwaldu. Z rozhledny byl krásný výhled na úrodné Porýní. Sdělili nám, jaká je přirozená skladba dřevin. Mají tam tzv. hercynskou směs, kde má největší zastoupení smrk, dále jedle bělokora a buk lesní s příměsí jeřábu ptačího a douglasky tisolisté, každá dřevina tam byla zastoupena v krásných a silných dimenzích. V těchto lesích žije i tetřev hlušec, který zde má přirozený kryt před predátory a vyskytuje se tu v hojném počtu.

„Hurá domů“ - prohlásili jsme a vyrazili do Písku. Dorazili jsme okolo 10. hodiny večer. A každý se rozjel ke svému domovu.

Martin Vondrák, Kristýna Netrvalová

Zaseknutí Pepovy pily

Zhruba v polovině letošních prázdnin mě můj kamarád Josef požádal o jakousi výpomoc v lese, že prý toho má moc a nestíhá. Souhlasil jsem, do práce jsem i s pilou dojížděl každé odpoledne, vždy jsme se domluvili co budu řezat a co on, vášnivý traktorista, bude tahat.

Jednoho odpoledne nebyl dostatek dřeva na tahání, proto Pepa prohlásil, že bude řezat se mnou. Šlo nám to celkem dobře, když vtom Pepa při řezání jednoho stromu zasekl v hlavním řezu pilu. Volal na mě a vysvětloval mi, jak se mu to stalo, že strom byl špatně nakloněn a že na zadní straně měl moc větví. Poprosil mě o půjčení pily, souhlasil jsem, dolil nádrž, dal mu pilu a šel pro svačinu asi dvě stě metrů od onoho místa. Bylo mi divné, že pilu slyším vrčet jinde než byl strom, ze kterého chtěl svou pilu vyříznout, ale říkal jsem si, že už v lese nějakou dobu dělá a snad neudělá nějakou nepředloženost.

Ovšem stalo se, že Pepovi naskočil v hlavě nápad pokácet na onen strom se zaseklou pilou strom jiný. Proto směrový zásek namířil jak nejlépe uměl a začal kácet. Po provedení hlavního řezu zasekl málem i mou pilu, naštěstí tedy ne. Vložil do řezu klín a usilovně začal klepat paličkou do klínu. Strom se pomalu nakláněl na svého souseda a Pepa chtěl akci dokončit. Strom počal padat, Josef se usmíval, když vtom zjistil, že onen kmen nasměroval špatně. Ten tedy při dopadu vůbec netrefil souseda, kterého měl, ale padl přímo na jeho pilu, kterou naprosto dokonale rozbil. Přál bych všem vidět výraz obličeje Pepovy tváře, byl rudý jako třešeň, nevěděl co říct.

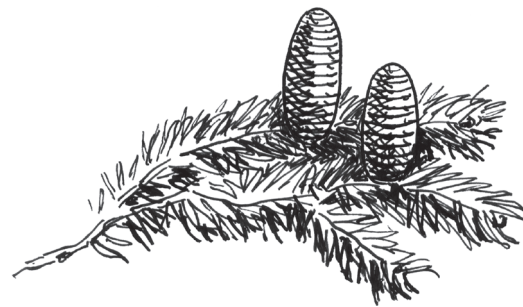
Když jsem Pepu před kácením druhého stromu varoval, že si rozbije pilu, říkal, že ho nemám co učit, že prý tohle dělá běžně a umí to. A teď se hanbou propadal sto sáhů pod zem.

Kdykoli si na tenhle příběh vzpomenu, začnu se smát, protože výraz jeho tváře byl nepopsatelný.

Martin Švec

Pohlednice z 21. století

*Obraz doby ten smutný se mi zdá
Je smrti podoben a tisíc očí má
Tu moudrost umírá pod nánosem kalu
Jen lidstvo nevnímá pach bídy a zmaru
Mít názor už se nenosí, jen stádo pravdu zná
Svět je prázdnou radostí, co bez konce se zdá
Chceš rozdíl v blátě ušlapat a v slzách topit čas?
Pak musíš duši zaprodat, stát součástí se mas.*

Marcela Slámová

Studenti písecké lesárny reprezentovali Českou republiku v Portugalsku

Evropské kolo „lesnické olympiády“ YPEF (*Young People in European Forests – Mladí lidé v evropských lesích*) určené mladým lidem ve věku 13 - 19 let se zájmem o přírodu se konalo 25. a 26. září 2013 v národním parku Peneda Gerês v Portugalsku. Za Českou republiku bylo vysláno vítězné družstvo národního kola této největší evropské lesnické soutěže ve složení Jiří Novák, Jiří Šimpach a Václav Zumr z Vyšší odborné školy lesnické a Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga Písek. V Portugalsku si prověřili znalosti o evropských lesích a lesnictví ve vědomostním testu v anglickém jazyce. Druhý den soutěže vítězové národních kol předvedli prezentace na téma „*The challenges of forest management in your country – Problémy lesního hospodářství ve vaší zemi*“.

Naši studenti představili bohatou historii českého lesnictví, písecké lesnické školy, poukázali na příliš velké množství lesnických škol v ČR a představili stále horké téma českého lesnictví – stav lesa v bezzásahových zónách Šumavy. Pro soutěžící byl připraven bohatý doprovodný program. Krásy nejznámějšího portugalského parku poznávali za deštivého a chladného počasí, když se prodírali starou římskou cestou. Navštívili místní etnografické muzeum. Zúčastnili se vypouštění uzdraveného orla zpět do volné přírody. Studenti zde navázali kontakty s týmy vítězů národních kol z Rakouska, Německa, Polska, Estonska, Řecka, Litvy, hostitelského Portugalska a vítězi evropského kola z Maďarska.

Mgr. Lenka Polanská, Ph.D.

Projekt třídy 3. B – příkrmování a pozorování ptactva na krmítku

V roce 2012 naše třída obsadila v soutěži Jihočeská ratolest první místo. Přemýšleli jsme, s jakým dalším projektem bychom oslovili děti ze základních škol. Dostali jsme nápad vyrobit v rámci předmětu lesnická zoologie pod vedením našeho učitele Ing. Bohumila Bláhovce, Ph.D. ptačí krmítka. Ta jsme rozvezli do základních škol v listopadu 2012. Ke krmítku jsme i učitelům předali návod, jak a kam krmítko umístit, čím ptáčky příkrmovat a jednoduchý klíč pro rozpoznávání ptactva.

Pro školy, které měly zájem, jsme si připravili besedu na téma: Příkrmování a pozorování ptactva na krmítku. S touto besedou jsme navštívili základní školu E. Beneše v Písku, ZŠ Bernartice, ZŠ Dubné, ZŠ a diagnostický ústav Homole a ZŠ Zliv. Žákům jsme promítli krátká videa etologického chování ptactva, ukázali preparované exponáty pozorovaných ptáčků, seznámili jsme je s výrobou krmítek jak pevných, tak i závěsných. Dále jsme jim ukázali jak a kde si opatřit levné krmení pro ptáčky a co jaký druh ptactva preferuje za krmení.

S projektem jsme se přihlásili do třetího ročníku Jihočeská ratolest, kde jsme v kategorii zelená škola obsadili druhé místo.

Václav Kopa, Václav Klein

ROZSÉVAČI VERSUS ROMANTICI

Svět je útočištěm mnoha organizmů. Organizmů, které se snaží přežít za každou cenu, ať to stojí, co to stojí. Jedním z nich je i člověk, pravděpodobně nejchytřejší inteligentní tvor. Otázkou zůstává, zda lépe přemýšlí ženy nebo muži. Je to jistě věc názoru a každý na to koukáme z jiného hlediska.

Řekla bych, že dnes jsou síly protikladů ženy a muže vyrovnané. Stále však existují takové ženy, které se bojí projevit svůj názor a raději se od muže nechávají utlačovat a kálet si na hlavu v domněnku, že se mu tím snad zavděčí a on nebude mít potřebu utíkat z jakési zamčené klece, o které si myslí, že ho v ní žena drží.

Muži se prostě cítí být pány tvorstva a chtějí mít nad ženou moc a cítit, že mohou vše, mají vše pod kontrolou a každý je musí poslouchat, tolerovat jejich nemístné poznámky. Problém nastane, jakmile se něžné pohlaví - i když pravdou je, že určité ženy jsou pěkné semetriky - snaží prosadit svůj názor. Najednou se muži nacházejí ve slepé uličce, s pocitem utlačování a strachem, že se z nich stanou ochočení pejsci poslušně štěkající u své malé, páchnoucí boudy.

Je to snad pravidlo, že chlapi potřebují být uznávání a obdivování? Jejich údělem bylo odjakživa vydělávání peněz a starání se o rodinu. Možná už proto je tolik štvě, když se najednou jejich protějšek stane úspěšnějším a vydělává více, než kdy vydělávali oni. Pak se najednou mění v bezduché trosky, které se nechávají vydržovat od ženy, na čemž podle mého názoru v určité situaci nezáleží. Je to také častým důvodem k rozvodům, v dnešní době plné kriminality i k vraždám.

Zvláštní je, že i když muž dostává od ženy co chce, nikdy není spokojený. Stále hledá nějaké chyby, hledá něco, kde selhala. Jsou prostě takoví, ti naši *rozsévači semene*. Příliš hrdí na to, aby přiznali vlastní chybu a ještě více slabí na to, aby se omluvili. Člověk by si myslel, že muž je ten, kdo se má dvořit a nadbíhat. A kdo je dnes tím, který leze do zadku milovanému člověku jen z důvodu, že se mu tím snad zavděčí a nalezne trochu lásky? Škemrání, obdivování, oddanost a závislost jsou věci, které hledá každý muž a potřebuje nějakou *podržtašku*, která mu tohle vše bez řečí dá.

Snad to pochytili od psů či kocourů. Ti zjistili, že je úplně jedno, jak jejich protějšek vypadá nebo jaké má vlastnosti, a rozhodli se prostě *ojet* všechno svého druhu, co má čtyři nohy a mezi dvěma zadními prostor pro jejich *centrální mozek*. Každý muž se ve své podstatě chová jako nedomestikované zvíře, které si jen potřebuje vyprázdnit *pytlík*.

Jaké výhody mají v této době, plné bulvárních novin a módy, obyčejné ženy? Ženy, které mají v krvi snahu postarat se o rodinu a správný mateřský pud, jsou pro nepatrné vady na krásu uzavírány do škatulky *nežádoucí*. Ty, které nezajímá nic než peníze a jejich krása, mají spoustu výhod a je na ně pohlíženo jako na bohyně. My, které trpíme nedostatkem sebevědomí, se pereme s otázkami: *Proč jsem horší než ostatní? Proč si mě muž nevíšimne bez lícidel a tučného make-upu?* V dnešní době nám nezbyvá nic jiného, než se chovat jako mrchy, abychom byly uznávány.

Spousta mužů hledí na ženy jako na kus masa a přímo se vyžívá v jejich dobývání. Obzvláště v dobývání těch, které dávají najevo nezájem s nimi strávit být jen minutu. Proč ale zaujme mužské oko žena v bordó korzetu, tangách a podvazcích více, než milující dívka, která je schopna kvůli vztahu mnoho obětovat? Obě role jsem si vyzkoušela a věřte, že můj názor je založen na pravdě.

Málo je mužské populace, schopné oplácet ženě lásku, pečovat a starat se o ní, jako by byla z porcelánu. Mozek rozsévačů je příliš zaujatý sexem, než aby se snažil vymýšlet, jak zvednout náladu či překvapit a vyrazit dech nám, tvorům s prostorem pro jejich natolik *bezchybný* centrální mozek. Opak rozsévačů, tedy *romantici*, se zase spíš bojí odmítnutí, než aby se o cokoli pokusili. Bojí se posměchu a pohrdání.

Ptám se tedy, kam ti romantici vymizeli? Osmnáct let člověk jednoho z nich hledá, ale rozsévačů je prostě více. Nebo je to tím, že romantici dobrovolně přijímají onu druhou pozici, protože si myslí, že právě po nich prahne každá ženská duše? Myslí si, že něžné pohlaví dnem i nocí touží sebou nechat manipulovat a být ve vztahu tím slabším článkem?

Lidské soužití je stejně nedokonalé jako chod našeho těla. Jedna plíce se vždy více namáhá než druhá. Více se snaží a bojuje, aby bylo vše, jak má být. Stejně je to s ledvinami. Jakmile o

jednu přijdete, je vám zle a při představě dialýzy, máte chuť své bytí utnout. Život s handicapem vás neláká, protože má více minusů než plusů.

Lze žít jen s polovinou srdce, když tu druhou má někdo, kdo vaši lásku opětuje. Zcela určitě je to pocit k nezaplacení, pocit, že někdo za vás bojuje, dýchá a nenechá vás trápit se. Zlomené srdce ale život nezpřijemňuje, najednou se vše, co jste vybudovali, hroutí a mizí v závoji dusivého prachu. Kolikrát už jsem prachový polštář smáčela slzami. Nakonec zjistíte, že osoba, která vám ublížila, si nezaslouží nic než pohrdání a nezájem. Kdyby člověk dokázal někdy myslet víc mozkovou částí, než tou citovou, bylo by možné se na takové chvíle a karamboly života připravit.

Ztrápená čekám na něco, co možná nikdy nepřijde. Bez snahy upadnout ve vzpomínky minulosti se peru s přítomností a doufám v lepší budoucnost. Sním o dokonalém životě bez starostí s mužem, který nebude zaujatý svým *centrálním mozkem* a nalezne v sobě snahu stát se lepším. I když nikde není psáno, že se ze mě ještě nemůže stát homosexuální lesbička hledající štěstí a smysl života v náručí ženy. Na to jsem nikdy nepomyslela, možná proto, že si takovou změnu nikdy nehodlám připustit. Dvě ženy na jednu domácnost? To je podle mě přímo vražedná kombinace. Budu raději celý život trávit občasnými vzestupy i pády spolu s opačným pohlavím, i když jím poslední dobou opovrhují. Nebo opovrhují jen pár členy, kteří mi opravdu zasadili pořádnou ránu pěstí do zad a nadobro mi vyrazili dech?

Na svůj mladý věk jsem zřejmě až příliš přesvědčená o nezdaru v budoucnosti, že si prostě to, co prožívám teď, nedokážu pořádně užít. Vlastně není ani co. Mám snad oslavovat každý den strávený osamoceně se svými myšlenkami, nebo každou noc, kdy mi tolik chybí pohlazení a teplo dalšího těla? Chybí mi spousta věcí, které bývaly součástí mého soužití s muži a rádoby dokonalého vztahu. Chybí mi síla mužského objetí, pusa na dobrou noc, probuzení s pocitem, že nejsem na všechno sama. S pocitem, že i já mám svůj opěrný sloup, který mi nedovolí upadnout těžce na beton a zlomit si nos. Poslední dobou stále jen padám, neschopna se zvednout a rychle běžet dál.

Někdy bych opravdu byla raději tou fenou, která díky svým pudům zapomíná, že psům dává možnost si pohrát a utéct za jinou, další a další. Snažím se mužské plemeno pochopit, a když už mám pocit, že jsem na dobré cestě, najednou mě něčím překvapí a ocitám se znovu na začátku. Možná je to tím, že všichni páni tvorstva jsou prostě „svině“, ale každý jiným způsobem. Těžko je házet do jednoho pytle.

Celou noc pili jsme bahama rum a pojídali sušené kekсы. Měla jsi na sobě žluté Harley tričko a bylo ti dle pupíku a sexy. Pak jsme se milovali a z kazetáku zpíval nám Plíhal, tak to šlo noc co noc, od Mikuláše do Vánoc. Verze jednoho písničkáře, která téměř vystihuje nedávnou minulost, i když určité pasáže bych změnila. *Celou noc jsme pili růžové víno a pojídali slané brambůrky (ať žije cholesterol). Měl jsi na sobě zelené tričko Vehicle, bylo ti prostě akorát, protože bylo ode mě. Pak jsme se pobádali a z bifi věže zpíval nám Petr Kolář - písničku o podvodu tak pravdivou, jako bys ji zpíval ty - tak to šlo noc co noc, od konce září do ledna.* To jsi celý ty. Rozséváč semene, který slibuje, co nedokáže splnit. Večer ještě zavolám, fakt dobrý pokus o vtip. Výhodou je, že se o tom alespoň dobře píše.

Svět je útočištěm mnoha organizmů. Organizmů, které se snaží přežít za každou cenu, ať to stojí, co to stojí. Jedním z nich je i člověk, pravděpodobně nejchytřejší inteligentní tvor. Otázkou zůstává, zda lépe přemýšlí ženy nebo muži. Je to jistě věc názoru a každý na to koukáme z jiného hlediska.

Petra Doubková

*Stále tě vidím
stále tě slyším
stále tě cítím
stále tě bládím
stále tě vnímám
stále mi scházíš*

-moon-

Prázdniny podle svého

Velké prázdniny jsem si naplánoval podle svého, ale nemohu říct, že to byly prázdniny, které byste si představovali.

Začalo to celkem nevinně. Hned 1. července jsem nastoupil na brigádu k lesnímu družstvu v Přídolí. Ubytování bylo zajištěno přímo na lesní správě, takže jsem tam trávil celý měsíc. Po práci jsem skoro vždy vyrazil do lesa fotit nebo pozorovat zvěř. Tento měsíc na brigádě se jevil docela klidně. Každý den byl stejný a dny utíkaly opravdu rychle. Vybrat nějaký nejlepší zážitek v mém případě nejde. Setkání se zvěří na pár kroků už pro mě zážitek není... pro mě je to normální věc. A tak přemýšlím, čím vás zaujmout, ale na nic nemohu přijít. Je konec července a já ukončuji brigádu v Přídolí a odjíždím na druhou brigádu.

Druhá brigáda je vlastně můj největší zážitek z prázdnin, a tak se vám budu snažit trochu tento pracovní zážitek popsat. Od 1. srpna nastupuji do celosvětově známé firmy Sellier a Bellot ve Vlašimi. Jako syn zaměstnance jsem měl tuto brigádu jistou, ale teď k tomu, proč na mne tato brigáda tak zapůsobila.

Pracoval jsem jako pomocná síla u místního hajného v oboře. Tato obůrka má něco kolem 55 ha a je v ní chovaná zvěř jelení a daňčí. Každý den jsme chodili krmit a já si samozřejmě každý den vyprosil alespoň hodinu na pozorování. Určitě si řeknete, co je zajímavého na pozorování zvěře za plotem, ale mohu vás ujistit, že vše. Jelikož u nás, na Bukovsku, se oba druhy této zvěře vyskytují ve volné přírodě, bylo opravdu zajímavé pozorovat, jak se zvěř od sebe liší. Vysvětlovat to tady asi nemá cenu, bylo by to na dlouhé povídání.

Další zážitek byl výstup na věž vysokou několik metrů. Na této věži se taví olovo, které je potom v tekuté podobě převáženo zpět na zem. Při bouřce se tato věž dost silně hýbe, a proto je olovo rozlité kolem pecí. Na toto místo je přísný zákaz vstupu a smí sem jen pár lidí z firmy, ale říká se, co oči nevidí...

Zajímavým místem byla i expedice. Expedice je takový velký sklad, kde mají všechny druhy nábojů připraveny na odvoz do všech koutů světa, ale zásilka do Egypta se nějak zasekla... je toho ještě spousta k psaní, ale tak snad jindy.

Patrik Olt

Nejzajímavější zážitek z prázdnin

Už dva dny před odjezdem na čtyřdenní výcvik jsem si připravoval potřebné věci. Náhradní uniforma, náhradní kanady, chrániče kolen a loktů, šest plně nabitých zásobníků a k tomu další čtyři rezervní, sniper šála, maskovací barvy a tak dále. V neposlední řadě nezapomenout na zásobu vody a jídla. První den, přesněji 20. 8. 2013, jsme měli sraz před barákem našeho velitele týmu už v šest hodin ráno. Tam jsme vše překontrolovali, jestli mají všichni vše potřebné a naskládali se do aut.

Po zhruba dvou a půlhodinové cestě jsme dorazili na místo. Auta jsme zaparkovali k lesu do keřovitého porostu a zamaskovali maskovací sítí.

Dále následoval průzkum terénu a hlavního objektu. Terén byl takřka rovinatý, sem tam nějaký svah, údolíčko či kopec. Po průzkumu terénu jsme vstoupili do opuštěného hotelu, v němž jsme se měli ubytovat. Sklep, jídelna s kuchyní, šatny i pokoje byly prázdné, pokud opomenou nepořádek po sprejerech, bezdomovcích a narkomanech..

Ubytovali jsme se v nejvyšším patře v místnosti, která měla jedno okno, tedy jakousi díru ve zdi a jeden možný vstup. Složili jsme si věci, roztáhli karimatky a připravili spacáky. Přes díru jsme napnuli celtnu a ve sklepe jsme našli staré, těžké dveře, kterými jsme na večer zatarasili vstup. Bylo kolem druhé hodiny odpoledne, když jsme dostali svolení konečně se naobědvat. Po našem obědě nastal čas na procvičení CQB, tedy boj v budovách.

Našli jsme tam spousty kartonových krabic a ty jsme využili k výrobě cvičných terčů. Měli jsme jich několik druhů. Od primárního cíle, přes teroristy s rukojmími, nebo bez nich, po civilisty. Tyto terče se všelijak rozmístily po celém hotelu a šlo se na věc. Takto jsme cvičili až dokud nepadla tma. To byl čas se schovat a dělat, že zde nikdo není. Mezitím, co zbytek týmu nosil trámy na zatarasení dveří, mým úkolem bylo nastražit pár pastí, jež by měly odhalit přítomnost nezvaného hosta. Když jsem se vrátil do ubytovací místnosti, vyhlásil se zákaz svícení a smělo se svítit pouze bojovým způsobem, a to buď lightstickami, nebo červenou svítilnou.

Druhý den ráno jsme měli budíček v 6:00 a do 6:30 jsme museli být všichni připraveni a nastoupeni. Do oběda jsme procvičovali zelenou taktiku, to znamená boj mimo budovy. Po poledni jsme se vrátili k CQB. I večer se opakoval. Třetí den byl „odpočinkový“. Vylezli jsme na střechu a za komín uvázali lano, na kterém jsme takřka celý den slaňovali a zkoušeli vnik do místnosti oknem. Byla to sranda a všichni jsme se bavili. Jenomže, jak všichni známe velitele, bylo to ticho před bouří.

Poslední den jsme měli být vzhůru 24 hodin, a to až do rána pátého dne. Dopoledne slaňování, odpoledne CQB a navečer nácvik zelené taktiky za šera. Zdá se to jako hračka, ale při východu i západu slunce je poměrně špatná viditelnost, jste ozařováni nejvíce světlem a noční vidění je vám na nic. To ovšem nebylo vše. Pak nás čekalo noční cvičení CQB, kde jsme měli použít tzv. tichý vstup. To je vstup, kdy musíte být totálně tiše, vše závisí jenom na hmatu. Nesmíte svítit. To vše samozřejmě do prvního výstřelu, pak je tzv. vstup agresivní. Všichni křičí, vše se říká nahlas a dělá se rámus. Hodně to působí na psychiku nepřítele.

Sečteno a podtrženo. Noční vstup proběhl dobře. Zájmová osoba zajata. Zastřeleni dva civilisti. Celkový neúspěch mise.

Jan Petřina

Byl hezký letní den

Vypravil jsem se do lesa. Tuto lesní oblast moc dobře znám, ale najdou se místa, kam jsem se ještě nepodíval. Abych nešel sám, vzal jsem si s sebou také strejdivou loveckou fenku. To, co jsem v ten den zažil, jsem nezažil skoro za celý život, ale hezky pěkně od začátku. Když přijdu po polní cestě k lesu, vidím veverku, zdá se to normální, uvidět veverku, ale v této oblasti ji vidím poprvé. Vydávám se dál po cestě, kterou zatím znám, potkávám místa, zbylé trosky domů z dob druhé světové války. Najednou, když míjím všechna známá místa, přicházím do krajiny, kde jsem to zatím neznal. Byl jsem rád, že můžu vidět kus pěkného lesa, místo, kde jsem ještě nebyl. Ráda by byla i fenka, ale ta se mi někam ztratila, asi šla hledat svá nová místa sama. Byl jsem sice bez psa, ale zato v sedmém nebi. Tak hezké místo jsem ještě neviděl. Škoda jen, že jsem musel tak brzy zpět domů, spíše najít psa a zpět domů. Přál bych si, abych se na toto místo ještě někdy vrátil.

Jan Mikulec

SVATOHUBERTSKÁ JÍZDA A MŠE

V pátek 8. listopadu měla písecká veřejnost jedinečnou možnost připomenout si tradice svatohubertských slavností. Pískem projel slavnostní průvod – kočár tažený dvěma bujnými koňmi, na kterém seděl sv. Hubert a po jeho pravém boku se vyjímal skvostná Diana. Naproti nim jsme mohli vidět ředitele lesnických škol Písek pana Ing. Jiřího Holického. Druhý pár koní byl zapřažen k vozu, na kterém jeli školní trubači. Za vozy pochodovali lesáci a „lesněnky“ ve slavnostních uniformách, někdo vedl svého loveckého miláčka, někteří drželi na ruce jestráby a poštolky. Proč tohle všechno?

Lesáci vyrazili od lesnických škol při příležitosti svátku sv. Huberta, který je uznáván jako symbol myslivecké cti, pokory a poctivosti, patronem lovu a ochrany zvěře, tradice a mysliveckých obyčejů. Svatý Hubert ale nebyl odjakživa takový „svatoušek“, ba právě naopak. Od mládí holdoval loveckým vášním, lov byl pro něho zábavou číslo jedna, nestaral se o svůj lid, jeho družina pustošila zemi a úrodu, nedbal nářků, doporučení a proseb. Až jednoho dne – hnal se houštinou za statným bílým jelenem s mohutným parožím, ten se mu ztratil v neprodyšném křoví. Ale po chvíli z něho vystoupil a mezi parožím měl jasný zářivý kříž. Hubert klesl na kolena a pokorně poslouchal, jak k

němu postava z kříže promlouvá a vytýká mu jeho nezřízený způsob života a bezohlednou loveckou vášeň. To Hubertem otřásl a úplně změnil svůj život. Počal konat dobré skutky, aby odčinil své hříchy a viny. Stal se řeholníkem, dokonce biskupem, získal velkou vážnost a těšil se obrovské úctě. Svatohubertská legenda vykonala pro řádné provozování myslivosti po staletí víc, než příkazy či zákazy vrchnosti. Zvěř nejen lovit, ale především o ni pečovat, dosáhnout takového stavu, ve kterém si příroda a člověk budou vzájemně pomáhat. Člověk by měl cítit velikost přírody a prožít svůj život pokorně a ušlechtilě. To je ten pravý odkaz svatohubertské legendy.

Toto krédo je vlastní i studentům písecké lesnické školy, proto uspořádali nejen slavnostní průvod, ale zorganizovali i svatohubertskou mši v kostele Nanebevzetí Panny Marie. V jedenáct hodin dopoledne přivítal pan děkan Doležal účastníky mše před chrámem a ti za trubení slavnostních mysliveckých fanfár vstoupili do krásně vyzdobeného kostela. Všechny lavice byly zaplněné, protože tato mše je dlouho očekávanou událostí. Mši nacvičili, zatroubili a zazpívali studenti z lesnické školy. Myslím, že můžu za všechny přítomné prohlásit, že tato mše byla neopakovatelným zážitkem skutečně pro všechny – studenty, rodiče, učitele, ale i pro diváky, kteří si udělali chvilku čas a zašli do kostela. Zdálo se, jakoby byl svatý Hubert skutečně přítomen a prostřednictvím trubených tónů nám všem předal své poselství.

Kdo teď lituje, že tuto slavnost letos promeškal, nemusí být smutný. Příští rok okolo svátku svatého Huberta vyrazí opět slavnostní průvod od lesnických škol. Můžete se těšit, třeba nám lesáci připraví nějaký další příjemný zážitek nebo překvapení.

Mgr. Eva Schrollová

Půjdeme spolu do Betléma

*Půjdeme spolu do Betléma, dujdaj, dujdaj, dujdaj dá!
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat,
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat.*

*Začni Franto na ty dudy, dujdaj, dujdaj, dujdaj dá!
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat,
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat.*

*A Lukáši na píšťalku, dudlitudli, dudlitudli, dudlitudli dá!
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat,
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat.*

*A ty Honzo na tu basu ruma, ruma, ruma dá!
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat,
Ježíšku, panáčku, já tě budu kolíbat.*

*Krásné,
pohodové,
klidné
svátky,
požehnaný
rok
2014*

redakce

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 34, rok 2013 / do čísla přispěli: Martin Vondrák, Kristýna Netrvalová, Martin Švec, Marcela Slámová, Mgr. Lenka Polanská, Ph.D., Václav Kopa, Václav Klein, Petra Doubková, Partík Olt, Jan Petřina, Jan Mikulec, Mgr. Eva Schrolllová / foto: Ing. Bc. Jana Melcerová, Mgr. Lenka Polanská, Ph.D., Ing. František Čapek, Jan Koller, prof. František Doubek, fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.